

Mary Balogh

Copyright © 2012 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.

și P.&R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în SUA de Dell,

un imprint al Random House, Inc.

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Inima mea îți aparține

Mary Balogh

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALOGH, MARY

Inima mea îți aparține / Mary Balogh;

trad.: Iulia Bodnari - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3636-2

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MARY BALOGH

Inima mea îți aparține

Traducere din limba engleză

Iulia Bodnari

prolog 1

Vremea nu era grozavă. Nori groși goneau de-a curmezișul cerului, mânați de un vânt grăbit, iar ploaia care amenințase toată ziua începuse să cadă. Marea involburată era de un cenușiu metalic. Umezeala înghețată pătrundea până în interiorul trăsorii, făcându-l pe singurul ei ocupant să se bucure că își luase mantaua groasă.

Însă oricât de rea ar fi fost vremea, nu reușise să îi influențeze dispoziția, deși ar fi preferat să fie soare. Se îndrepta spre Penderris Hall din Cornwall, reședința de la țară a lui George Crabbe, duce de Stanbrook. Excelența Sa era una dintre cele șase persoane pe care le iubea cel mai mult din lume, și asta era o constatare ciudată, pentru că cinci erau bărbați. Erau cei în care avea cea mai mare încredere, deși *încredere* părea un cuvânt prea impersonal, și în sentimentele lui față de acești prieteni nu exista nimic impersonal. Toți erau așteptați să vină la Penderris în următoarele trei săptămâni.

Cei șase formau un grup de supraviețuitori ai războaielor napoleoniene, iar cinci dintre ei erau foști ofițeri care primiseră una sau mai multe răni și fuseseră trimiși să se vindece acasă, în Anglia. Ducele de Stanbrook aflase despre ei și îi adusese pe toți la Penderris Hall pentru tratament, odihnă și convalescență. Ducele trecuse de vârsta războaielor, dar unicul său fiu nu. Luptase și murise în Peninsula, în primii ani ai campaniei de acolo. Cea de-a șaptea membră a Clubului era văduva unui ofițer din rețeaua de spionaj, care fusese capturat de inamic în Peninsula și murise în timpul unor torturi

la care fusese și ea martoră. Ducele îi era văr îndepărtat și o luase la el după ce se întorsese în Anglia.

În îndelungatul răstimp de vindecare și convalescență, între cei șapte se formase o legătură strânsă. Și pentru că toți aveau să poarte urmele rănilor și ale experiențelor din război pentru tot restul vieții, hotărâseră ca, după ce se întorceau la viețile lor și părăseau siguranța Penderrisului, să revină acolo în fiecare an pentru câteva săptămâni în care să se relaxeze, să își reînnoiască prietenia, să discute despre progresele fiecăruia și să își ofere sprijin pentru orice dificultate care ar fi putut apărea.

Toți erau supraviețuitori, destul de puternici ca să trăiască vieți independente. Însă aveau și cicatrici permanente, de un fel sau altul, și când erau împreună nu mai trebuiau să ascundă acest fapt.

Unul dintre ei îi botezase odată Clubul Supraviețuitorilor, și numele rămăsese, chiar dacă îl foloseau doar între ei.

Hugo Emes, Lord Trentham, încercă să zărească ceva prin ploaia care răpăia acum pe geamul trăsurii. Văzu colțurile stâncilor înalte care se aflau destul de aproape și marea din spatele lor, o linie cenușie, pătată de spumă, mai întunecată decât cerul. Ajunsesse deja pe pământurile domeniului Penderris. În câteva minute avea să ajungă la casa.

Cu trei ani în urmă plecase de acolo și i se păruse unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată. Ar fi fost fericit să își petreacă tot restul vieții în acele locuri. Dar bineînțeles că viața se schimbă mereu, și sosise timpul să plece.

Și acum era timpul unei noi schimbări...

Dar nu voia să se gândească încă la asta.

Aceasta era cea de-a treia reuniune, deși Hugo fusese forțat să o piardă pe cea de anul trecut. Asta însemna că nu își mai văzuse prietenii de doi ani.

Trăsura se opri în fața treptelor care urcau spre ușile masive de la Penderris Hall și se legănă câteva clipe pe arcuri. Hugo se întrebă dacă mai ajunsese cineva. „Sunt ca un copil care a ajuns la o petrecere“, se gândi el dezgustat, emoționat, nerăbdător și cu fluturi în stomac.

Ușile casei se deschiseră și ducele însuși ieși în prag. Coborî treptele în ciuda ploii și se opri la capătul lor, în timp ce vizitiul deschidea portiera și Hugo sărea fără să mai aștepte să fie trase scările.

- George, zise el.

Nu era genul de om care să obișnuiască să îmbrățișeze alți oameni sau chiar să îi atingă, dacă nu era necesar. Dar se prea poate ca el să fi fost inițiatorul îmbrățișării strânse care îi uni în curând pe amândoi.

- Vai de mine, spuse ducele după câteva momente, lăsând brațele în jos și făcând câțiva pași înapoi, ca să-l poată vedea mai bine pe Hugo. N-ai prea intrat la apă în ultimii doi ani, nu, Hugo? Nici în înălțime, nici pe lățime. Ești unul dintre puținii oameni care mă fac să mă simt mic. Vino înăuntru, ca să scăpăm de ploaie și să-mi pot controla coastele, ca să văd câte mi-ai rupt.

De cum intră în holul mare, Hugo văzu că nu era primul sosit. În întâmpinarea lui ieșise Flavian - Flavian Arnott, viconte Ponsonby. Și Ralph - Ralph Stockwood, conte de Berwick.

- Hugo, spuse Flavian, ducând monoculul la ochi și prefăcându-se plictisit și apatic. Urs mare și urât ce ești! E surprinzător de plăcut să te văd.

- Flavian, băiat frumos și subțire, răspunse Hugo, pășind spre el, în timp ce tocurile cizmelor lui răsunau pe dușumeaua pardosită cu plăci de ceramică, e o plăcere să te văd, și nu sunt nici măcar surprins.

Se cuprinseră în brațe și se bătură pe spate.

- Hugo, zise Ralph, mi se pare că nu a trecut decât o zi de când ne-am văzut pentru ultima dată. Arăți exact la fel. Chiar și părul tău e tot ca lăna unei oi proaspăt tunse.

- Și cicatricea de pe fața ta te face să arăți și acum ca pe unul pe care nu mi-ar plăcea să-l întâlnesc noaptea

pe o cărare întunecoasă, Ralph, ripostă Hugo în timp ce se îmbrățișau. Ceilalți încă nu au ajuns?

Dar chiar în timp ce vorbea o văzu peste umărul lui Ralph pe Imogen, care cobora scările - Imogen Hayes, Lady Barclay.

- Hugo, spuse ea repezindu-se spre el, cu ambele mâini întinse. Oh, Hugo.

Era înaltă și zveltă și grațioasă. Părul ei de un blond întunecat era strâns într-un coc pe ceafă, dar stilul acesta sever nu făcea decât să sublinieze frumusețea desăvârșită a feței ei nordice, prelungi, cu pomelii înalți, gura mare și generoasă și ochii mari, de un albastru-verzui. Sublinia și aerul ei complet impasibil. Asta nu se schimbase în ultimii doi ani.

- Imogen. Îi strânse mâinile și apoi o prinse în brațe. Respiră adânc mirosul ei familiar. O sărută pe un obraz și se uită la ea.

Ea ridică o mână și trăsă o linie între sprâncenele lui cu vârful degetului arătător.

- Ești tot încruntat.

- E încă *mânios*, spuse Ralph. La naiba, ne-ai lipsit anul trecut, Hugo. Flavian nu a avut cui să-i spună că e urât. A încercat o dată cu mine, dar l-am convins să nu repete experimentul.

- M-a îngrozit de m-moarte, Hugo, declară Flavian. Mi-am dorit să fii aici, ca să mă pot ascunde după tine. A trebuit să mă ascund după Imogen.

- Ca să răspund la întrebarea ta, Ralph, interveni ducele, bătându-l cu mâna pe umăr, ai ajuns ultimul și toți te așteptam cu nerăbdare. Ben ar fi coborât să te întâmpine, dar i-ar fi luat prea mult să coboare scara doar ca să urce imediat înapoi. Vincent a rămas în camera de zi cu el. Hai sus. Poți să mergi mai târziu în camera ta.

- Am poruncit să fie adus ceaiul de cum ne-a spus Vincent că ți-a auzit trăsura, zise Imogen, dar nu mă îndoiesc că voi fi singura care va bea. Așa îmi trebuie, pentru că m-am aliat cu o hoardă de barbari.

- De fapt, spuse Hugo, o ceașcă de ceai fierbinte mi-ar prinde foarte bine, Imogen. Sper că ai poruncit și vreme mai bună pentru mâine și în următoarele săptămâni, George.

- E de abia martie, sublinie ducele în timp ce urcau scările. Dar dacă insiști, Hugo, vei avea soare pe toată durata șederii. Unii oameni *par* duri, dar sunt niște plante de seră în realitate.

Când intră în camera de zi, văzu că Sir Benedict Harper era în picioare. Se sprijinea în cârje, dar nu cu toată greutatea. Și păși spre Hugo. Asta ca să le dea peste nas experților care spusese că era nebun pentru că nu fusese de acord să își amputeze ambele picioare după ce îi fusese împușcat calul de sub el. Jurase că va merge din nou, și acum exact asta făcea, într-un anume fel.

- Hugo, zise el, ești o binecuvântare pentru ochii unui om îndurerat. Te-ai făcut de două ori mai mare, sau e doar efectul mantalei?

- E sigur o binecuvântare care îți *îndurează* ochii, spuse Flavian oftând. Și nimeni nu i-a spus lui Hugo că mantalele cu dublă capă au fost create pentru cei care nu prea au umeri pe care să le așeze.

- Ben, spuse Hugo și îl strânse cu grijă în brațe. Mergi pe picioarele tale, nu? Cred că ești cel mai încăpățânat om pe care l-am cunoscut vreodată.

- Iar eu cred că ai putea concura cu mine pentru acest titlu, ripostă Ben.

Hugo se întoarse spre cel de-al șaptelea membru al Clubului Supraviețuitorilor și cel mai tânăr. Stătea lângă fereastră, cu buclele blonde prea lungi și răvășite ca totdeauna, cu fața la fel de deschisă și de veselă, chiar angelică. Acum zâmbea.

- Vince, spuse Hugo, traversând încăperea.

Vincent Hunt, Lord Darleigh, se uită direct la el cu ochii lui mari și albaștri de care Hugo își amintea atât de bine - ochi de seducător, îi numise odată Flavian,

ca să-l facă pe băiat să rădă. Lui Hugo, privirea lui precisă i se părea întotdeauna puțin deconcertantă.

Pentru că Vincent era orb.

- Hugo, spuse el în timp ce îl îmbrățișa. Ce bine e să îți aud din nou vocea. Și să te avem din nou cu noi anul acesta. Dacă ai fi fost aici anul trecut, nu le-ai fi permis tuturor să rădă de felul în care am cântat la vioară, nu-i așa? Ei bine, tuturor în afară de Imogen, oricum.

Din spatele lui se auzi un geamăt colectiv.

- Cânti la vioară? îl întrebă Hugo.

- Cânt, și bineînțeles că tu nu ai fi permis ironiile lor, răspunse Vincent râzând. Mi-au spus că ești un războinic uriaș și feroce, Hugo, dar dacă ești așa într-adevăr, atunci e o înșelătorie, pentru că eu aud întotdeauna blândețea care se ascunde sub asprimea din vocea ta. O să mă ascuți cântând anul acesta, și nu o să răzi.

- S-ar putea chiar să verse câteva lacrimi, Vince, zise Ralph.

- Am mai avut și înainte acest efect asupra ascultătorilor, recunosc Vincent râzând.

Hugo își dezbracă mantaua și o aruncă pe spătarul unui scaun, apoi se așeză alături de ceilalți. Băură cu toții ceai, în ciuda ofertei ducelui, care le sugeră ceva mai tare.

- Ne-a părut foarte rău să nu te vedem anul trecut, Hugo, zise acesta după ce sporovăiră un timp. Ne-a părut și mai rău când am aflat care a fost motivul absenței tale.

- Mă pregătisem să vin aici, răspunse Hugo, când am primit știrea că tatăl meu avusese un atac de inimă. Așa că am putut să plec aproape imediat și să ajung înainte de moartea lui. Am reușit chiar să vorbesc cu el. Ar fi trebuit s-o fac mai devreme. Nu era nevoie de înstrăinarea dintre noi, chiar dacă i-am frânt inima după ce am insistat să-mi cumpere un brevet, când el se așteptase întotdeauna să îi urmez exemplul și să mă ocup de afacerea familiei. Știți, m-a iubit până la capăt. Cred că voi

fi întotdeauna recunoscător că am ajuns la timp ca să îi spun că și eu îl iubeam, deși cuvintele mele ar fi putut părea lipsite de acoperire.

Imogen, care stătea alături de el pe o sofa de două locuri, îl bătu încetșor pe mână.

- Ar fi înțeles, zise ea. Știi, oamenii înțeleg limbajul inimii, chiar dacă mintea nu îl pricepe întotdeauna.

Toți o priviră o clipă în tăcere, chiar și Vincent.

- Ia lăsat o mică avere Fionei, mama mea vitregă, continuă Hugo, și o dotă uriașă pentru Constance, sora mea vitregă. Dar tot restul, afacerea și vastul imperiu comercial, mi-au rămas mie. Sunt indecent de bogat.

Se încrunță. Bogăția aceasta îl apăsa ca o piatră de moară legată de gât. Însă obligația care venea odată cu ea era și mai rea.

- Bietul, bietul Hugo, spuse Flavian, scoțând o batisă de in dintr-un buzunar și tamponându-și ochii cu ea. Îmi sângerează inima pentru tine.

- Se aștepta să preiau conducerea afacerilor, explică Hugo. Nu mi-a cerut-o. Se aștepta pur și simplu să îmi doresc asta, și fața îi strălucea de încântare când se gândea la această perspectivă, chiar dacă era pe moarte. Și mi-a spus să îi las totul fiului meu când va veni timpul.

Imogen îl bătu din nou pe mână și îi turnă altă ceașcă de ceai.

- Treaba e că eram fericit cu viața mea liniștită la țară. Am fost fericit timp de doi ani în căsuța mea, și am fost fericit la Crossland Park anul trecut - deși a fost cumpărat cu o parte din noua mea avere, bineînțeles. Am reușit să îmi scuz amânarea spunându-mi că era un an de doliu, și nu se cuvenea să mă grăbesc să acționez, de parcă singura mea dorință ar fi fost aceea de a pune mâna pe averea lui. Însă aniversarea morții lui e mâine. Nu mai am altă scuză.

- Noi ți-am spus întotdeauna, Hugo, că o viață atât de izolată nu se potrivea cu firea ta, îi spuse Vincent.

- Mai exact, adăugă Ben, te-am comparat cu o pocni-toare neexplodată, Hugo, care aștepta doar o scânteie.

Hugo oftă.

- Îmi place viața mea așa cum e.

- Deci faptul că ai primit un titlu ca răsplată pentru curajul tău extraordinar nu înseamnă nimic pentru tine, până la urmă? întrebă Ralph. Plănuiești să te întorci la rădăcinile tale burgheze, Hugo?

Hugo se încruntă din nou.

- Nu le-am părăsit niciodată, răspunse el. Nu mi-am dorit niciodată să fac parte din clasele superioare. I-aș disprețui pe toți în grup, așa cum a făcut tatăl meu întotdeauna, dacă nu ați fi fost voi șase. Poate că am fost considerat snob când am cumpărat domeniul Crosslands, dar îmi doream propriul meu colț la țară, în care să stau liniștit. Asta e totul.

- Și care va fi acolo pentru tine, mereu, zise ducele. Un colțișor liniștit în care să te retragi atunci când tensiunea afacerilor te va doborî.

- De fapt, acum mă doboară partea cu *fiul*, spuse Hugo. Ar trebui să fie legitim, nu? Ar trebui să am o soție ca să îl pot produce. Asta mă așteaptă după ce plec de aici. M-am hotărât. Trebuie să îmi găsesc o soție. Doamne ferește! Iartă-mă, Imogen. Nu am nimic împotriva femeilor. Numai că nu vreau ca una dintre ele să fie permanent în viața mea. Sau în casa mea.

- Înseamnă că nu ai pornit în căutarea romantismului sau a iubirii romantice, Hugo? întrebă Flavian. E o atitudine foarte înțeleaptă, bătrâne. Iubirea e un lucru al n-naibii, care trebuie evitat ca boala cea rea.

Doamna cu care fusese logodit Flavian înainte de a pleca la război anulase logodna, declarând că nu se simțea în stare să facă față rănilor pe care le adusese cu el din Peninsulă. Și în mai puțin de două luni se căsătorise cu altcineva, cu un bărbat pe care el îl considerase cândva cel mai bun prieten.

- Ai pe cineva în minte, Hugo? întrebă ducele.

- Nu chiar, oftă ducele. Am o armată de verișoare și mătuși care ar fi foarte încântate să îmi prezinte o mulțime de posibilități dacă aş spune un singur cuvânt, chiar dacă le-am neglijat rușinos ani de zile. Dar aş simți din primul moment că am pierdut controlul. Și nu mi-ar plăcea deloc. De fapt, speram că o să primesc vre-un sfat de la unul dintre voi. Despre cum să găsesc o soție, adică.

Asta îi reduse pe toți la tăcere.

- De fapt, e destul de simplu, Hugo, zise în cele din urmă Ralph. Abordezi prima femeie rezonabil de arătoasă pe care o vezi, îi spui că ești lord și indecent de bogat pe deasupra, și o întrebi dacă nu i-ar plăcea să se mărite cu tine. Apoi faci un pas înapoi și te uiți cum i se încurcă limba de tare în timp ce se grăbește să spună da.

Ceilalți izbucniră în râs.

- E chiar atât de ușor? spuse Hugo. Ce ușurare! Atunci o să cobor mâine pe plajă, dacă e vreme bună, și o să aștept să treacă pe acolo niște femei rezonabil de arătoase. Problema mea va fi rezolvată chiar înainte de a pleca din Penderris.

- Oh, nu *femei*, Hugo, interveni Ben. Nu la *plural*. Se vor lupta pentru tine, și au pentru ce se lupta, chiar *fără* să punem la socoteală titlul și averea. Coboară pe *plajă* și găsește o femeie. Noi vom ușura lucrurile ținându-ne departe de zona aceea, toată ziua. Pentru mine va fi un lucru simplu, bineînțeles, de vreme ce oricum nu am o pereche de picioare decente cu care să cobor acolo.

- Acum că ți-am aranjat viitorul în mod satisfăcător, Hugo, zise ducele, ridicându-se în picioare, îți permit să te duci în camera ta ca să te împropătezi, să te schimbi și poate să te odihnești înainte de cină. Ori-cum, vom discuta problema mai serios zilele astea. Poate vom putea chiar să îți sugerăm o abordare practică a problemei. Între timp, permiteți-mi să spun ce splendid e să văd Clubul Supraviețuitorilor reunit în totalitate anul acesta. Am tânjit după acest moment.

Hugo își luă mantaua și ieși din încăpere împreună cu ducele, simțind tot confortul seducător al Penderrisului și plăcerea de a fi din nou cu cei șase oameni care contau cel mai mult pentru el în întreaga lume.

Chiar și ploaia care răpăia pe ferestre nu făcea decât să sporească sentimentul de tihnă.

capitolul 1

Gwendoline Grayson, Lady Muir, își ridică umerii și își strânse mai bine pelerina pe lângă ea. Era o zi de martie aspră și furtunoasă, iar vântul era și mai rece din cauză că se afla în micul port de pescari al satului în care stătea. Era reflux, și câteva bărci pescărești zăceau cu jumătate din chilă pe nisipul ud, așteptând să se întoarcă apa și să plutească din nou.

Ar fi trebuit să se întoarcă acasă. Ieșise de mai bine de o oră, și o parte din ea tânjea după căldura focului și confortul unei cești aburinde de ceai. Din nefericire însă, casa Verei Parkinson nu era casa ei, ci doar o casă în care trebuia să stea o lună. Iar ea și Vera tocmai se certaseră – în orice caz, Vera se certase cu ea și o supăraseră. Încă nu se simțea pregătită să se întoarcă. Prefera să suporte furia naturii.

Nu o putea lua la stânga. Un promontoriu ieșit în afară îi bara drumul. În dreapta însă se vedea o plajă pietroasă, străjuită de un șir de stânci înalte. Probabil că mai erau încă câteva ore bune înainte ca refluxul să ajungă destul de sus și să o acopere.

De obicei, Gwen evita să se plimbe în apropierea apei, deși locuia și ea destul de aproape de mare, în casa văduvei¹ din Newbury Abbey, în Dorsetshire. Plajele îi se păreau prea întinse, stâncile prea amenințătoare și marea prea dezlănțuită. Prefera o lume mai mică și mai ordonată, pe care să o poată controla într-un fel – de exemplu, o grădină de flori cultivate cu grijă.

¹ Pe un domeniu din Anglia, Scoția sau Țara Galilor, casa văduvei este o reședință pregătită pentru văduva proprietarului domeniului, care se mută acolo după căsătoria moștenitorului titlului. (n.tr.)

Astăzi, însă, avea nevoie să se îndepărteze o vreme de Vera, de sat și de drumurile de țară unde ar fi putut da peste vecinii Verei și s-ar fi putut simți obligată să întrețină o conversație politicoasă. Simțea nevoia de a fi singură, iar plaja pietroasă părea pustie, sau cel puțin asta vedea ea, până în punctul în care cotea spre interior. Așa că păși pe ea.

Nu trebui să înainteze prea mult ca să-și dea seama de ce nu se mai plimba nimeni pe acolo. Pentru că, deși majoritatea pietrelor erau vechi și fuseseră netezite și rotunjite de mii de fluxuri, un număr destul de mare dintre ele fuseseră aduse de apă de curând, și erau mai mari, mai aspre și mai colțuroase. Nu era ușor să pășești peste ele și nu ar fi fost ușor nici dacă ar fi avut două picioare sănătoase. Însă piciorul ei drept nu se vindecase niciodată bine după ce fusese rupt cu opt ani în urmă, când fusese aruncată de pe cal. Șchiopăta ușor chiar și pe pământ drept.

Dar nu se întoarce. Se târi cu încăpățănare înainte, privind cu atenție locurile în care pășea. Până la urmă, nu se grăbea să ajungă undeva.

Fusese într-adevăr cea mai oribilă zi din cele mai oribile două săptămâni din viața ei. Venise pentru o vizită de o lună, mânată de un impuls, când Vera îi scrisese ca să o informeze despre moartea tristă a soțului ei, care trecuse la odihnă cu două luni în urmă, după o boală care durase ani întregi. Vera se plânsese că nimeni din familia domnului Parkinson și nici din propria familie nu acorda nici o atenție suferinței ei, în ciuda faptului că era aproape înnebunită de durere și epuizată după ce îl îngrijise atâta timp. Îi era teribil de dor de el. Oare Gwen nu ar fi dispusă să vină?

Fuseseră prietene câteva luni, în vârtejul sezonului în care își făcuseră debutul la Londra, și schimbaseră câteva scrisori după ce Vera se căsătorise cu domnul Parkinson, un frate mai tânăr al lui Sir Roger Parkinson,

iar Gwen cu viconteles Muir. Vera îi scrisese o scrisoare lungă și plină de simpatie după moartea lui Vernon, și o invitase pe Gwen să stea cât voia cu ea și cu domnul Parkinson, pentru că Vera era neglijată de aproape toată lumea, inclusiv de domnul Parkinson însuși, și s-ar fi bucurat de compania ei. Gwen refuzase atunci, dar răspunsese la rugămintea Verei cu ocazia aceasta, în ciuda unor indoileli. Știa ce însemna să fii îndurerată și epuizată și singură după moartea unui soț.

Fu o decizie pe care o regretă aproape din prima zi. Vera era o plângăreață și o văicăreață, așa cum sugerau și scrisorile ei, și chiar dacă Gwen încercă să o scuze cu motivul că îngrijise un soț bolnav timp de câțiva ani și îl pierduse de curând, ajunsese curând la concluzia că anii care trecuseră de la debutul lor o acriseră pe Vera și o transformaseră într-o persoană complet dezagrabilă. Majoritatea vecinilor o evitau ori de câte ori puteau. Singurele ei prietene erau un grup de doamne care îi semănau foarte bine la caracter. Când stăteau și le ascultai conversația, simțeau că la picioarele tale se deschidea o gaură neagră care te înghițea, lăsându-te fără aer, și Gwen aflase asta destul de repede. Vedea mereu doar ce era rău în viața lor și în lume, și niciodată ce era bine.

„Și tocmai asta fac și eu acum gândindu-mă la ele“, își dădu seama Gwen, scuturând din cap. Negativismul putea fi înspăimântător de contagios.

Chiar și înainte de ziua aceasta își dorise să nu fi promis o vizită atât de lungă. Două săptămâni ar fi fost de ajuns și prea de ajuns – iar acum s-ar fi îndreptat spre casă. Însă stabilise să rămână o lună, și o lună avea să rămână. Oricum, în dimineața asta stoicismul îi fusese pus la grea încercare.

Primise o scrisoare de la mama ei, care locuia cu ea în casa văduvei, în care îi povestea câteva anecdote amuzante despre Sylvie și Leo, copiii cei mai mari